

meie siis jutu järgi oma küla tänavast üles ei peaks võtma?

Juhtusin ühel reedel, nädal enne wassla pääwa, Hiio-talo widewiko-pidajate hulka, kus wana Kääpär seda alamal kuulutat jutu westis, mis oma mälestusest tema sõnadega latsune üleskirjutada.

Wana Hiio Kääpäri jut rahahango leidmisest.

Leppiko kõrtsituba seisis õhtul turgis rahwast täis. Lõrwalul oli laata peetud ja kes seal parajat peatait ja hobuse kaupa ei tabanud, püüdis nüüd enne koco minikut laadalise tallituse korrale ajada. Mõnel mehel juhtus hobune, mis päikese walgel segamata filmaga wahetajat ei leidnud, aga Leppiko wiina märg ja õhtune pime katsiwad armastuse mantliga kõik wigadused finni ja sigitasid kauba joonele, et lonkur ja pime laitmata edasi läks. Teopoisid, kellel neljajalgseid ei olnud, wahetasid piipusi, tubaka pungasi, kübaraid ja muud pisikest kribo, krabo kraami, et liiso saiwad jua. Mis kauba-ajamist mõnel naisterahwal siin kõrtsi toas wõis olla: seda ei tea mina pikemalt seletada; — aga kui ma naise mees ja tütre isa oleksin, tõeste — mino pereest ei peaks laada õhtul mitte üks seelik kõrtsi toas nähtawal olema. — Lähme jutule tagasi.

Kauba kambriis letti toga istusiwad neli uhkemad meest, weike laua ümber, õllepudelite naabrusel. Nende meeste paisunud raha-pungad ei mahtunud

kõrtsi tuppä teiste sekka, kõigewähemalt täna õhto, kus arjad neil wäga punetasid. Paremal pool laua otšas, sinise kue ja ninaga mees, oli Kukka mõlder, tema halli mantliga naaber, Urina aida-mees, keda teopoisid juba ammogi isandaks ristinud. Mõlemad kuulsad rikad, siiski wäsimata mammona-teenrid, õõd ja pääwad kuku kosumise pärast murelikud. Parem pool laua otšas istus Wärtmetša kujukas, üks wäga hooplik musta kuega saapa mees, kelle rikus kõrtsi kohas iga klaasiga laswis. Neljas kaubakambri wõeras, peast warbani saksawärki mees, ilus hõbe keega tasko-kel farmannis ja laia hõbe-kaanega meersaumi piip suus, oli kujukas tädi-poeg Hans, üks pool-hulguš, kes linnas mitmes kohas teeninud, ei kuškil laua aset ei pidanud. Enamiste wedeles ta sugulaste juures ja pidas prii ammetiko, et kasi salamahtri silmanähtawalt korjas, mis kätte puutus ja tasko mahtus. Ehk kül sugulased Hanso prii-ammetit teiste wasto salgasid, siiski teadis rahwas selgeste, luida wana kujukas ja teised sugulased ial kindlamast oma raha ei hoidnud, kui sel aeal, kus Hans nende perresse wõerši juhtus. Aga kui kujukas film määritut prillis seisis, himustas ta Hanso omale wäimeehes, juba sellepärast, et tütar emanda nimeliseks saaks.

„Hans!“ ütles kujukas — „teie olete priike otsego saksaks loodud mees; muresege endale kindel kodu-ait ja wõike tibupe peresse. Ma räägin igaüh-
ele töt, olgo saks ehk talupoeg; wana Willem neid